

La tribuna

La dignitat d'Andorra

Si el que es vol és l'avanç d'Andorra cap a la prosperitat de tothom, cal el pacte

DELFI
Roca

De l'històric editorial publicat a tots els diaris de Catalunya el dia 26 de novembre, em quedo amb aquesta frase: «No ens confonguem, el dilema real és avanç o retrocés; acceptació de la maduresa democràtica d'una Espanya plural, o el seu bloqueig».

Ha estat inevitable que els meus pensaments la relacionessin amb la situació que s'està vivint al Consell General, ahora cambra alta i baixa de la nostra recent democràcia constitucional. Les actuacions del senyor Nomen, conseller, cap de la llista nacional de la plataforma ApC, han estat i ho continuen sent de bloqueig i crispació. Em temo que si els seus coreligionaris no fan alguna cosa aviat, ho continuarà fent durant força temps, ja que em sembla una boca difícil d'accontentar, malgrat els diferents menús que se li puguin proposar: a tot li trobarà manca de sal, tot el que se li proposi li semblarà inspid, com fins ara.

LA FORÇA paralizant emprada exercint el seu lideratge de tres vots; la seva aparició a la política andorrana, d'una certa similitud amb el Cucut Reial, que practica la reproducció parasitària als nius dels còvids, però que, a diferència de la cria del cucut a seques, en comptes de bandejar els ous del niu de l'hoste, condemna a morir les seves cries de fam, com fa amb els seus companys polítics, robant-los tot el prota-

gonisme; el seu soroll als mitjans d'informació, soroll blanc, sense sentit en la majoria dels casos però generador d'inquietud i desconfiança en el funcionament del nostre país, dins i fora de les nostres fronteres; la seva poca empatia, que impedeix a qui li manca poder experimentar l'altruisme i la comunicació amb els

altres, eines fonamentals per decidir en nom dels altres; en definitiva, i per no estendrem, la poca manca de seny que demostra a l'arena política abocant-nos a un bloqueig estèril intentant impedir el canvi de rumb en aigües remogudes que Andorra necessita immediatament, només ell sabrà perquè.

Per això la relació que he fet entre el dilema real de Catalunya i el seu Estatut i el dilema real d'Andorra i la seva situació parlamentària. En el primer dels casos, si l'Estatut és retallat per un Constitucional poc legítim en aquests moments, les conseqüències polítiques seran considerables. En el segon cas, el nostre, si la

manca d'estabilitat parlamentària continua, el país se'n va en orris.

Prou que se l'ha amoixat al senyor Nomen. ¡Prou li agrada! Però hi ha un temps per afalagar i un temps per actuar, per decidir, per apostar. El poble va votar un Consell, aquest, amb una majoria relativa per a l'Alternativa. És just i necessari per higiene democràtica que governi i pugui governar sense que es discuteixi la seva legitimitat. Cal deixar-li pas. És el correcte. Si s'equivoquen, batzegada. I no es podran equivocar si primer no els amolleu...

PER TANT, si el que es vol és l'avanç d'Andorra cap a la prosperitat de tothom, cal el pacte. Si es marxa la perdiu gaire més temps, es

En el nostre cas, si la manca d'estabilitat parlamentària continua, és evident que el país se'n va en orris

pensarà que el que realment es vol, malgrat les floritures polítiques, és el seu retrocés. Cap al país del cacic, dels capgrossos, dels explotadors. També de l'editorial escrutat n'extrec el *pacta sunt servanda*. Allò pactat obliga.

Estic convençut que l'Alternativa d'això en farà una divisa. Ara bé, potser el senyor Nomen la voldria escrita al nostre escut, com a garantia, en comptes del *Virtus Unita Fortior* que hi ha ara, que, pel moment, tant li costa entendre. ■

Membre del Comitè Executiu del PS.
redaccio@andorra.elperiodico.com